

СЛОБОЖАНСЬКА
ГРОМАДА

ІСТОРИЧНА ДОВІДКА

Кожна людина має свою неповторну долю, й кожен населений пункт – свою історію. Дуже часто життєві шляхи тісно переплітаються з місцем, де народився, або живеш, адже саме люди освоюють землі, зводять будинки, мріють і втілюють плани в життя.

Слобожанська селищна територіальна громада Дніпровського району Дніпропетровської області (далі – Слобожанська ТГ) утворена рішенням Дніпропетровської обласної ради від 14.08.2015 № 671-33/VI «Про утворення Ювілейної селищної територіальної громади Дніпропетровського району Дніпропетровської області». Відповідно до Постанови Верховної Ради України від 12 травня 2016 року № 1353-VIII «Про перейменування деяких населених пунктів» селище міського типу Ювілейне Дніпропетровського району було перейменовано на селище міського типу Слобожанське. До складу Слобожанської ОТГ входять шість населених пунктів: смт Слобожанське, село Степове, село Олександрівка, село Василівка, село Партизанське та село Балівка. Адміністративним центром громади є селище міського типу Слобожанське.

Отже, історія Слобожанської громади – це поєднання шістьох історій населених пунктів.

Історична довідка смт Слобожанське.

За історичними даними на території сучасного смт Слобожанське перші поселення виникли ще у другому тисячолітті нашої ери. В далекому минулому це було місце розташування багатьох кочових народів і племен. Тут знайдені сліди скіфів, сарматів, загадкових антів – людей слов'янського племені. А з утворенням Київської Русі, в IX-XII століттях, широкими степами саме тут пролягли шляхи на південь, по яких чумаки їздили в Крим за сіллю. Цілі валки возів Чумацьким Шляхом прямували від Полтави через Царичанку, Чумаки. Вони торували колію, де нині пролягла вулиця Василя Сухомлинського, далі – по вулицях Кислородній, Байкальській – на переправу через р. Самару й далі.

Особлива сторінка нашої історії – це часи боротьби запорізьких козаків за волю. На початку XVII століття на території сучасного смт Слобожанського були зимовники (хутори) козаків із запорізького містечка Старої Самари. Кількість зимівників почала збільшуватися після

спорудження тут у 1688 році Богородицької (Усть – Самарської) фортеці, що боронила від татарських нападів. Частина запорожців залишила тоді Стару Самару й остаточно осіла по обидва боки на берегах річки Кільчень.

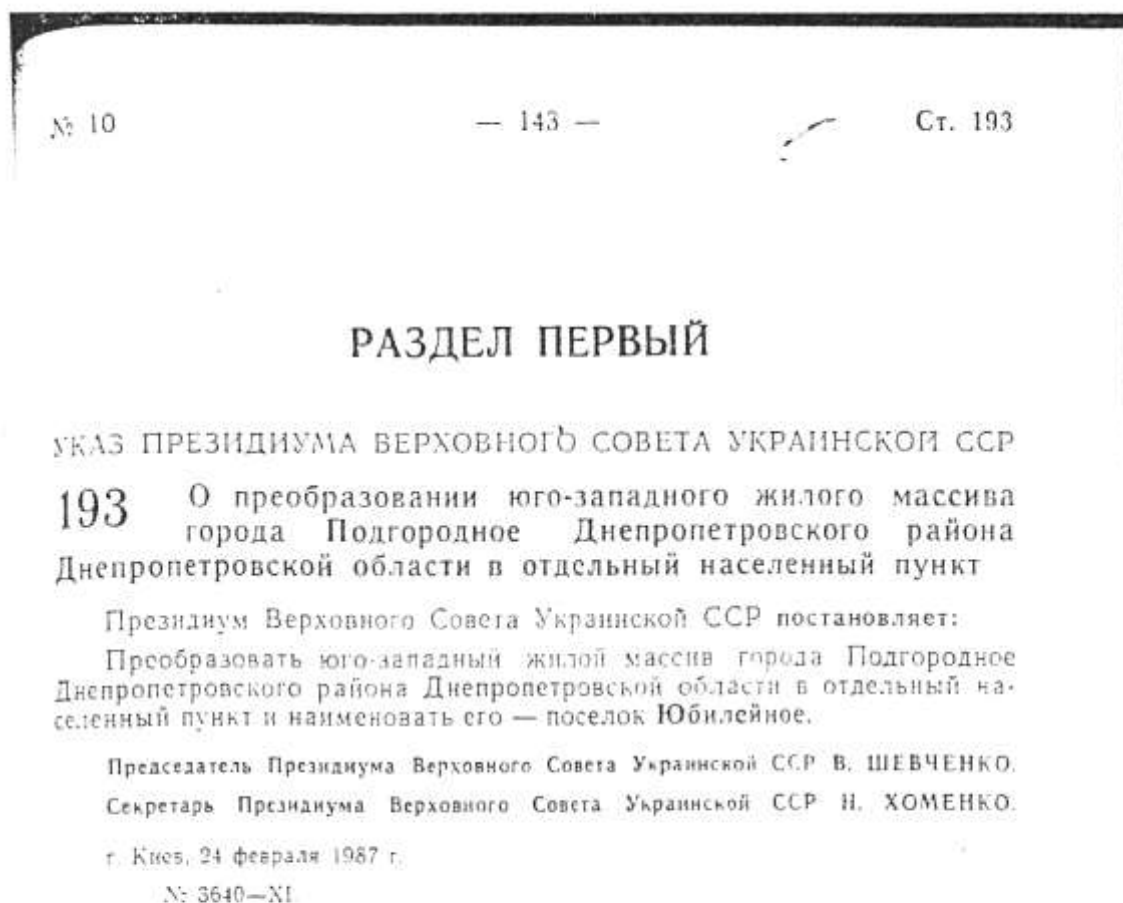
Після ліквідації Запорізької Січі козаки, втікаючи від утисків, освоювали малозаселені місця й засновували нові поселення – слободи. Так і у 1778 році утворилася слобідка Підгороднє. Походження цієї назви обумовлене тим, що слобода була розташована поблизу губернського міста Катеринослава (під городом). Козацьке населення слободи у 1787 р. було приписане царським урядом до новоствореного Катеринославського козачого війська. А виборні козаки відбували військову службу в Полтавському кінному полку. Після ліквідації у 1796 році Катеринославського війська, частину населення Підгороднього переселено на Кубань, а тих, що залишились, перевели на становище державних селян. Вони одержали земельні наділи. За користування землею селяни сплачували в казну грошові й натуральні податки та виконували різні повинності. Жили селяни із землеробства та скотарства. У січні 1887 року селяни почали викупувати землю у держави. Пригородній район існував з 1920 по 1959 рік. А у січні 1965 року утворено Дніпропетровський район, який у 2016 році перейменований у Дніпровський.

До 1987 року селище Ювілейне входило до складу Підгородного. Рішенням від 22 червня 1987 року виконавчий комітет Дніпропетровської обласної ради народних депутатів вніс у адміністративно-територіальний устрій окремих районів зміни: в Дніпропетровському районі населений пункт, що відносився раніше до Підгородного, визначили окремим селищем міського типу, утворили в ньому селищну раду й найменували її «Ювілейна», а селищу дати назву Ювілейне. 15 липня 1987 року зібралась перша сесія Ювілейної селищної ради.

Ювілейне (нині Слобожанське) – селище будівничих і меліораторів. Перший житловий будинок по вул. Совхозна (В.Сухомлинського), будинок 40, почали зводити в 1971-му році серед чистого поля на землях радгоспу «Нижньодніпровський», як житлову базу гідромеліораторів Фрунзенської зрошувальної системи. Відтоді вода–один із головних символів Слобожанського, своєю ніжною блакиттю вона прикрашає герб громади, стверджуючи свою життєдайну силу, швидкоплинність часу та позитивну бурхливу енергію. А підприємства ТОВ «Трест «Дніпроводбуд» та Державний регіональний проєктновишукувальний інститут «Дніпродіпроводгосп» (керівники Віктор Капука та Володимир Гринюк) назавжди стали кращими друзями новоутвореної за їх участі громади.

16 років селище існувало як житловий масив м. Підгородного, доки в 1987 році не отримало статус самостійного населеного пункту зі своєю селищною радою і власною назвою. Рішенням виконавчого комітету Дніпропетровської обласної ради народних депутатів від 22 червня 1987 року змінений адміністративно-територіальний устрій Дніпропетровського (нині Дніпровського) району та визначений окремий населений пункт, що отримав назву–селище Ювілейне. А вже 15 липня відбулось перше засідання

новообраного депутатського корпусу Ювілейної селищної ради. Перший селищний голова—Григорій Старишко. Його заступник — Іван Камінський. Вже через три роки жителі громади висловили довіру саме Іванові Миколайовичу стати їх лідером, очолити депутатський корпус і селищну раду. З 1990 року вперше в історії Дніпропетровщини, і, мабуть, усієї України, Іван Камінський з величезним відсотком довіри громади щоразу перемагає на місцевих виборах, і ось вже 30 років є незмінним головою сьогодні вже Слобожанської об'єднаної територіальної громади.

Історична довідка Степнянський старостинський округ (с. Степове)

Заселення території, на якій зараз розташоване село Степове, почалось в березні 1932 року. В той час на неосвоєних землях, що знаходились поблизу обласних центрів, організовувались підсобні господарства заводів міста з числа їх робітників для задоволення потреб заводчан у продуктах сільськогосподарського виробництва.

В 1932 році для становлення та ведення господарства металургійний завод ім. Г. І. Петровського направив групу робітників в кількості 25 осіб,

так було створено відділення №4 підсобного господарства №1 металургійного заводу ім. Г.І. Петровського. Для цих цілей завод отримав 3,5 тис. гектарів землі. Майже вся земля була цілинною.

Та тієї ж весни 1932 року стала земля освоюватись. Зашуміла робота в бригаді польовиків, яка прибула з кіньми і сільгоспінвентарем сюди з центральної садиби підсобного господарства, обробляли землю, орали й сіяли.

Життя господарства помітно поліпшувалося. В 1933 р. металургійний завод ім. Г. І. Петровського виділив 6 тракторів для обробітку землі. В господарстві було вже побудовано 4 бараки, де жили робітники та декілька будівель тваринницької ферми та конюшні.

В 1934 році в господарство прибули перші два комбайни. На той час вже було сформовано чотири тракторних бригади, на тракторах працювали й жінки. В господарстві звели пекарню, млин, місцеву електростанцію. В 1934 році в господарстві відкрився перший фельдшерсько-акушерський пункт.

Так починалась історія підсобного господарства №4 заводу ім. Петровського. Трудівники господарства в передвоєнні роки досягли значних успіхів та результатів в розвитку сільського господарства. Але їх мирна праця була перервана війною, в якій вирішувалася доля всього світу.

На світанку 24 вересня 1941 року, під час масового наступу німецьких військ, десь на відстані 5 км від села (на горі) зав'язався бій з противником, де стояла 273 стрілецька дивізія, яка обороняла переправу, не даючи німцям прорватися через Дніпро. Солдати були оточені. В цьому бою загинуло до 9 тисяч бійців і тільки 600 воїнам вдалося прорватися.

Місцеві жителі після кровопролитного бою знесли понівечені тіла загиблих та поховали їх у ямах, які використовували до війни для заготівлі силосу. Так утворилась братська могила. Настільки нам відомо, там поховано 577 воїнів. На місці поховання було встановлено обеліск (кам'яна брила), а пізніше у 1958 році встановлений пам'ятник «Воїн з вінком» та насипано курган, розмір якого складає 15 соток (має історичну цінність, занесений у Державний реєстр нерухомих пам'яток України (області) за № 5985). Щороку біля пам'ятника загиблим воїнам на День Перемоги громада вшановує пам'ять загиблих.

Місцевість була окупована німецькою армією. Тяжко переживали люди роки німецької окупації, але як кажуть в народі: «Лихе – не вічне». Місцевість була звільнена від окупантів у вересні 1943 року. З радістю зустрічали люди наших солдат-визволителів. Почалась післявоєнна відбудова. Наряду з господарською частиною, приділялась велика увага відновленню освітянської сфери та медицини.

Школа, на диво, вціліла після війни, але стіни були обдерті, вікна побиті, парти обтерті та поламані. Вчилися діти читати з різних книжок, які потрапляли до рук. Писали на всяких аркушах паперу. Щоб навчити першокласника писати цифру чи букву, вчителька, при світлі каганця, щоденно креслила окремі аркуші паперу для письма та математики. З настанням морозів діти господарства, погано взуті і одягнені, перестали

ходити в школу. Закінчили і перейшли до наступних класів в 1943 – 44 рр. тільки 12 учнів.

Тому й виникла життєва необхідність відкривати школу на території нашого господарства. Але де розмістити школу? Це була проблема, адже стояли одні руїни. Серед руїн тваринницької ферми, була уціліла від пожежі кормокухня свиноферми. Там і розмістили першу повоєнну школу, яку відремонтували протягом літа 1944 року. В 1945 році школу було перенесено в новозбудований барак. Велику матеріальну допомогу надавав завод ім. Петровського, забезпечив школу меблями та виділив кошти на придбання наочних посібників. Так заснувалась школа в господарстві.

Подальший розвиток місцевості припадає на другу половину 40-х років. Інтенсивно піднімалось з руїн господарство. Будувались нові будинки. Гоїлись рани війни... В 1946 році було призначено директором Садиченка Дмитра Миколайовича, який очолював господарство до 1957 року. Запамятався він нашим старожилам окрім всього іншого й тим, що зміг заховати кагат картоплі, чим врятував від голодної смерті мешканців свого та сусідніх сіл в голодні часи 1947 року.

У 1958 році нашому господарству надали статус села та присвоїли назву Степове.

Згодом 21.02.1963 р. підсобне господарство заводу ім. Петровського перейменовано в радгосп «Маївка» Дніпропетровського тресту овоче-молочних радгоспів.

Новий етап в історії нашого села розпочався у середині 60-х років 20-го століття. У 1964 році директором радгоспу «Маївка» призначають Малишка Григорія Пилиповича, який працював на цій посаді до 1977 року.

Відчутні були зміни, що відбулися в господарстві за десятиліття. Всі ці роки радгосп був передовим господарством. За ним було закріплено 2638 га землі, де вирощували 56% кормових культур, 13% овочів, 7% картоплі, 20% зернових. Радгосп мав 5 польових і 3 тваринницьких бригади.

Значно зміцнилося тваринництво з другої половини 60-х років. З кожним роком у тваринницькій галузі впроваджувались технології, що надавали змогу полегшити працю робітникам. Колектив молочнотоварної ферми радгоспу входить до числа кращих молочнотоварних ферм району, достроково виконуючи річні плани з надоїв молока. За високі трудові досягнення доярки та овочеводи села були нагороджені орденами та медалями.

У зв'язку з укрупненням господарств у 1977 р. радгосп «Маївка» об'єднують з радгоспом «Кіровський» та надають новоствореному господарству назву КСП «Кіровський», до якого ввійшли землі с. Степного, с. Горянівка і селища Кіровське, з центром у с. Степне. За новоствореним підприємством було закріплено 3981 гектарів землі.

У 1990 р. радгосп «Кіровський» перейменований в Державне орендне підприємство овоче-молочний радгосп «Кіровський», директор Олександр Лозовий.

1 вересня 1993 року відкрила двері новозбудована загальноосвітня

школа I-III ступенів, двоповерхова, зі спортивною залою, найбільшою в районі.

У 2000 році в с. Степове проведено розпаювання земель та КСП «Кіровський» припинило своє існування. Зараз на земля господарює 665 одноосібників, 3 фермерських господарства, 8 сільськогосподарських підприємств.

У 2015 році Степнянська сільська рада об'єдналася з Ювілейною селищною радою (згідно прийнятого рішення Дніпропетровської обласної ради від 14.08.2015р. № 671-33/VI «Про утворення Ювілейної селищної територіальної громади Дніпропетровського району Дніпропетровської області»).

З того часу розпочалась спільна історія Степнянської сільської ради та Ювілейної селищної ради, в складі об'єднаної територіальної громади, яка нині має назву Слобожанська селищна територіальна громада.

Новий небачений донині поштовх розвитку громади дала реформа місцевого самоврядування. Саме завдяки децентралізації стало можливим утворення Слобожанської об'єднаної територіальної громади шляхом об'єднання Ювілейної селищної та Степнянської сільської рад, розташованих на території Дніпровського району Дніпропетровської області. До складу об'єднаної громади ввійшли 2 населених пункти: смт Слобожанське (адміністративний центр громади) і с. Степове.

Першою на Дніпропетровщині наша громада вступила в процес об'єднання, і відтоді слово перша стало часто звучати поряд з назвою Слобожанська ОТГ.

25 жовтня 2015 року відбулись перші вибори в Ювілейній селищній об'єднаній територіальній громаді, головою громади обрано Івана Камінського, на посаду старости с. Степове обрано колишнього голову Степнянської сільської ради – Євгенію Корінну.

Депутатський корпус селищної ради становить 25 депутатів, в тому числі утворено 5 постійних депутатських комісій, склад виконавчого комітету 15 осіб.

Рішенням 4 сесії 7 скликання від 24.12.2015 р. № 58 утворено юридичну особу «Виконавчий комітет Ювілейної селищної ради».

Рішенням 12 сесії депутатів VII скликання № 333 від 21 липня 2016 року змінено найменування юридичної особи орган місцевого самоврядування Ювілейна селищна рада Дніпропетровського району Дніпропетровської області на орган місцевого самоврядування Слобожанську селищну раду Дніпровського району Дніпропетровської області. Та юридичної особи Виконавчий комітет Ювілейної селищної ради Дніпропетровського району Дніпропетровської області на Виконавчий комітет Слобожанської селищної ради Дніпровського району Дніпропетровської області.

Завдяки змінам до податкового та бюджетного законодавства, у

контексті децентралізації, обсяг власних доходів загального фонду в 2016 році порівняно з 2015 роком зріс у 4,5 рази! І далі з кожним роком постійно збільшувався. Невеликий відрізок часу наочно продемонстрував можливості росту стандартів життя, що підтверджується красномовними цифрами Бюджету 2017 року: середній дохід на одного мешканця об'єднаної громади перевищує 18 500 грн!

На баланс громади передані три загальноосвітні школи, на які відразу ж направляються кошти, і з часом вони набувають сучасного вигляду та забезпечуються всім необхідним наочним і технічним обладнанням. У серпні 2016 року Ювілейна загальноосвітня школа №1 стає КЗ «Навчально-виховний комплекс № 1 «Слобожанська загальноосвітня багатoproфільна школа II-III ступенів – Центр позашкільної освіти» Слобожанської селищної ради».

У травні 2016 року в громаді відкрито перший в області Центр надання адміністративних послуг, який сьогодні надає вже 202 послуги жителям не тільки нашої громади, а й інших громад.

Першим вагомим здобутком новоутвореної ОТГ став уже в 2016 році збудований «з нуля» вперше за всі роки незалежності України заклад дошкільної освіти «Дивосвіт». ЗМІ назвали дитячий садок символом децентралізації в Україні.

У цьому ж, 2016 році, зареєстроване комунальне підприємство «Керуюча компанія «Перспектива» Слобожанської селищної ради, яке утворилось у результаті трансформації комунального підприємства «ЖЕК - 1» та взяло на себе відповідальність за житловий фонд громади.

У 2017 році перший в області Центр безпеки громадян відкритий у селі Степове, його створили за кошти Слобожанської територіальної громади та за сприянням програми DOBRE Агентства США з міжнародного розвитку, USAID, що орієнтована на підтримку децентралізації в Україні. Відтепер центр безпеки оберігає спокій більше ніж 15 тисяч жителів громади. Рятувальники мають можливість реагувати на надзвичайні події та діставатися на місце пригоди за 5-7 хвилин.

У 2017 році в громаді також відкритий соціальний заклад, перший в Україні, комунальний заклад «Милосердя Слобожанської селищної ради», який опікується людьми срібного віку.

У 2018 році збулась давня мрія слобожанців, які ніколи не мали власної бази для тренувань, завершене будівництво великого спортивного комплексу європейського зразка в смт Слобожанському. Побудований комплекс «з нуля»,

всередині спорткомплексу розташовані великий зал для міні-футболу, баскетболу, волейболу, гандболу та тенісу, а також тренажерні зали. Новий спорткомплекс забезпечив активний поштовх заняттям фізичною культурою та розвитку спорту на території громади, яка здавна на районному та обласному рівнях славилась своїми спортивними досягненнями та вагомими перемогами.

У 2019 році вперше за роки незалежної України в центрі Слобожанської об'єднаної громади зведена сучасна багатоповерхівка. Щасливі новосели – 106 родин отримали ключі від власних квартир, це передусім люди, які не одне десятиліття стояли в черзі на житло.

Наприкінці 2019 року в Слобожанській ОТГ розпочали роботу 3 поліцейські офіцери громади. Законність і правопорядок зараз під пильним контролем поліцейських, на яких жителі громади покладають велику надію щодо попередження та зменшення кількості правопорушень.

Особливо знаковою подією для нашої громади стало відкриття Центру громадської активності – «Молодіжного центру «Смарт». Центр - місце, де акумулюються ідеї й задуми, громадські проекти, молодіжні ініціативи, спрямовані на об'єднання думаючих небайдужих людей нашої громади.

Нового забарвлення набуло культурне життя нашої громади. На території Слобожанської селищної ради здійснюють свою діяльність щодо забезпечення культурно-освітньої роботи та організації дозвілля мешканців громади 4 заклади: КЗ «Слобожанська школа естетичного виховання»; КЗ «Центр культури та дозвілля «Слобожанський»; Будинок культури та бібліотека в с. Степове. Сучасні заклади культури є вільним творчим простором для жителів громади.

Слобожанська громада прагне стати територією з високим рівнем якості життя людей, громадою комфорту й краси. В умовах децентралізації з'явилися реальні можливості розвивати інфраструктуру, реалізувати проекти в сфері житлово-комунального господарства, благоустрою, енергозбереження, освітлення, озеленення. Активно працюють під девізом «Громада комфорту та краси» КП «Керуюча компанія «Перспектива» та КП «Керуюча компанія «Господар».

У 2019 році Слобожанська селищна рада прийняла на баланс КП «Бюро технічної інвентаризації» Слобожанської селищної ради та КП «Слобожанська центральна лікарня» Слобожанської селищної ради. Медичний заклад забезпечуватиме якісне медичне обслуговування жителів громади й удосконалюватиме медичні послуги згідно основних завдань реформи медичної галузі.

Ще дуже багато планів та завдань стоїть попереду в нашої активної дружньої цілеспрямованої громади. Децентралізація відкрила нам нову сторінку нашої історії, куди ми впишемо ще багато добрих новин, бо є бажання й можливості для успіхів, здобутків і перемог. Ми впевнені, що нам під силу завдання, що чекають нас попереду.

Депутатами Слобожанської селищної ради на 47 сесії VII скликання було прийняте рішення від 18.06.2020 року №2631-47/VII «Про добровільне приєднання до Слобожанської селищної територіальної громади», в якому зазначено **«Добровільно приєднати територіальну громаду села Балівка Балівської сільської ради Дніпровського району Дніпропетровської області, територіальну громаду села Партизанське Партизанської**

сільської ради Дніпровського району Дніпропетровської області та територіальну громаду села Олександрівка та села Василівка Олександрівської сільської ради Дніпровського району Дніпропетровської області до Слобожанської селищної територіальної громади Дніпровського району Дніпропетровської області».

*Історична довідка Балівський старостинський округ
(с. Балівка)*

Балівка розташована у фізико-географічній зоні «Придніпровська низовина» на межі Дніпропетровського та Петриківського районів в центральній частині Дніпропетровської області. На захід від села протікає річка Оріль(нове русло)..

Вище за течією на відстані в 4 кілометри розташоване село Лобойківка Петриківського району. Нижче за течією на відстані в 1,5 кілометри розташоване село Партизанське. Близько села – кілька озер, що є залишками старого русла річки Оріль.

Часом заснування села Балівка дослідники-краєзнавці вважають кінець XVIII початок XIX століття.

Село Попово-Балівка входило до Новомосковського повіту Катеринославської губернії.

Стосовно назви села Балівка існує дві версії.

Перша – що землі належали спочатку пану Балу. Поруч, на західній околиці, на землях, які належали графу Завидовському виникло інше село – Попівка. Пан Бал мав багато землі і завжди мав потребу в людях, які б її обробляли. Село поступово заселялось новими кріпаками, які були куплені в сусідніх поміщиків або виграні в карти. Так, сім'я Прудких була виміняна на собак в Чернеччині.

Інша версія така, що через все село проходить велика полого балка. В 1840 році село складалося з 12 хат.

Після скасування кріпосного права (1861 рік) в селі швидко почалося розшарування селян. Небагатьом з родин удалося розбагатіти, і земля, в основному була в руках декількох дрібних сільських поміщиків: Щеглов, Осипенко, Татарець, Михайлов. В Балівці утворилося 5 общин: Весела, Паластинівська, Михайлівська, Йосипівська, Попівська, які спільно розпоряджалися землею на правах кругової поруки.

В 1898 році в селі налічувалося 187 дворів, в яких проживало 941 особа чоловічого та жіночого населення. За часів кріпацтва і в післяреформений період населення села, за винятком кількох осіб, було неписьменним. Церковно-приходська школа відкрилася 1890 року. До школи ходило 60 учнів.

В 1911 році земством Новомосковського повіту було відкрито типові приміщення початкової школи. За офіційними даними воно називалося Палестино-Попівським однокласним початковим училищем. Термін

навчання – три роки.

В 1913 році в селі налічувалося 340 дворів і проживало 2378 душ населення.

Після 1917 року в селі була створена сільська рада, в 1920 році створено сільвиконком.

В 1924 році в селі було організовано перше споживче товариство.

1928 року селяни об'єдналися в СОЗ (спільний обробіток землі). В 1929 році придбали перший трактор.

В 1930 році в селі організувалися перші колгоспи, куди входило 62 двори. Перший колгосп «Рух», другий «Молодий переможець», третій «Паризька комуна». До 1940 року економічно укріпився.

В 1940 році в Балівці з'явилися трактори, машини, комбайни, новий сільськогосподарський інвентар. Колгосп вирощував високі врожаї зернових.

Зростала і культура села. Повністю була ліквідована неписьменність громадян. В селі працювала семирічна школа, була відкрита сільська бібліотека, у сільському клубі демонструвалися кінофільми.

20 вересня 1941 року Балівку захопили німецько-фашистські війська. Настали важкі часи для всього населення.

Під час окупації в селі була закрита школа, не працювала бібліотека.

закопану зброю. Допитували членів підпільної групи в Петриківці. Після жорстоких катувань 13 її членів було розстріляно біля Петриківки.

25 вересня 1943 року Радянська Армія визволила Балівку від окупантів. Німці залишили село на 2/3 спаленим. Були знищені бібліотека, клуб, амбулаторія, магазини, хати. Худоба була вигнана або знищена.

1950 рік. Заснована Балівська сільська бібліотека. В селі налічувалось 1680 жителів. Крім с. Балівка, бібліотека обслуговувала мешканців сусідніх сіл, які знаходились на території Балівської сільської ради – с.Партизанське, с.Зоря.

Колгоспи «Молодий переможець» і «Профінтерн» об'єдналися в один колгосп «Перемога». 1954 року до нього був приєднаний колгосп «Червоний партизан» (сусіднє село Жальбівка – зараз село Партизанське).

В післявоєнний період, починаючи з 1953 року, село Балівка було повністю електрифіковане та радіофіковане.

На 01 січня 1962 року в селі Балівка налічувалося 678 дворів. На 01 січня 1965 року – 717 дворів і 2123 особи населення.

В квітні 1963 року колгосп був реорганізований в спеціалізоване овоче-молочне господарство – радгосп «Перемога». В господарстві було 2087 голів великої рогатої худоби, 2070 свиней. Машино-тракторний парк налічував 14 автомобілів, 17 тракторів, 7 зернозбиральних комбайнів, 4 комбайни для збирання кукурудзи.

Радгосп займав одне з перших місць по району. Центральна садиба радгоспу «Перемога» була розміщена в центрі села Балівка. Господарство мало 2982 га орної землі і спеціалізувалося на виробництві зерна, молока та овочів.

У 60-ті роки в селі особливо розгорнулося будівництво. Побудоване нове приміщення школи, нове приміщення контори радгоспу, магазини, приміщення відділення зв'язку, побутові майстерні. В господарстві побудовано вісім приміщень для ферм.

В квітні 1963 року колгосп було перейменовано в радгосп «Перемога».

1978 рік. Бібліотека переїхала з маленької хатинки у приміщення нового Будинку культури.

1985 рік. Рішенням першої сесії Балівської сільської ради 19 скликання від 04.03.1985 року село Попово-Балівка було перейменовано в село Балівка.

Кількість населення села Балівка за останні роки тримається в межах –2800 жителів. З них 40% – пенсіонери, 15% – діти дошкільного та шкільного віку, решта 45% – економічно активне населення.

В селі 10 двоповерхових будинків, 1096 приватних, село повністю газифіковане, 19 вулиць загальною протяжністю 39 км, всі мають тверде покриття.

Сьогодні на території Балівського старостинського округу розміщена середня загальноосвітня школа, медична амбулаторія, аптека, будинок культури (потребує капітального ремонту), дошкільний навчальний заклад «Пролісок», 10 приватних торговельних точок.

Історична довідка Партизанський старостинський округ (с. Партизанське)

Село Партизанське розташоване на лівому березі річки Дніпро за 30 км від районного та обласного центру. З півдня село межує з селищем Обухівка, з заходу і півночі з селом Балівка. Від населених пунктів-сусідів відокремлене лісовими масивами Обухівського та Миколаївського лісництва. У 2,5 км від села протікає канал, на березі якого розташувалися охайні дачні угіддя.

Через село проходить автомобільний шлях державного значення Дніпро-Полтава.

З історії відомо, що під час кріпацтва село називалося Зальбівкою. У балівського пана був управляючий – Зальбов. Був він нечесний на руку, ледачий, полюбляв пиячити. Пан його покарав й вигнав з села. Утік Зальбов на територію Партизанського. Поселення це назвали Зальбівкою. (Від прізвища управляючого).

У 1930-х роках село називалося Миколаївка-2, і відносилось воно до Петриківського району. В ці роки розпочалася колективізація. Було створено колгосп «Червоний партизан». Від назви колгоспу й пішла назва села – «Партизанське».

Чорною сторінкою увійшов в історію села 1933-ій рік. Сказати, що врожай у 1932 році був поганий не можна. Врожай був вищий за середній. Почалася молотба. Зерно забиралося державою просто з-під молотарки і

вивозилось на зсипні пункти, а селянам нічого не залишалося. Через те, що не було хліба і, навіть, заборонено збирати колоски, що залишилися на зібраному полі, яке переорювалося, деяка частина селян покинула село і подалася на Полтавщину.

Важкими були воєнні роки. Фашисти увійшли в село влітку 1942-го. У 1943 році, відступаючи, німці спалили село вщент. Були знищені усі колодязі.

Червона Армія увійшла у село восени 1943-го року. Людям було запропоновано переселитися у село Балівка, адже Балівка менше постраждала та народ вирішив відбудовувати своє село.

Відбудовували село Партизанське приблизно до 1950 року. У 1958 році у селі було 170 дворів. Колгосп «Червоний партизан» був об'єднаний з радгоспом «Перемога» у 1960 році і Партизанське відносилось до Балівської сільської ради. На той час існувала школа, поділена на два класи 1 і 3 та 2 і 4. Чотири класи діти вчилися у рідній школі, а з п'ятого по восьмий в с. Балівка. Також у селі був магазин, клуб, контора (третього відділу радгоспу «Перемога»), дитячий садок, медична амбулаторія.

У 1965 році заасфальтовано трасу Дніпропетровськ – Полтава. Розпочалося будівництво залізничної колії Дніпродзержинськ - Новомосковськ, а також станції Балівка (житлові будинки, склади, магазин, переїзд).

Приблизно в 1970 році були побудовані будинки по вулиці Новій. Будинки надавалися працівникам радгоспу «Перемога».

У 1970 році почалося будівництво великих підприємств Балівського комбінату хлібопродуктів (елеватора), Балівського комбінату залізобетонних виробів (пізніше об'єднання «Дніпросільбудіндустрії»).

У грудні 1972-го року було пущено перший конвеєр в КХП. Елеватор працював, а тим часом завершувалося будівництво комбікормового заводу, адміністративного корпусу, гуртожитку та житлового п'ятиповерхового будинку №2 на 120 квартир.

В об'єднання «Дніпросільбудіндустрія» входило п'ять крупних заводів (завод бетонних виробів, столярних виробів, легких конструкцій, базальтового волокна, керамзитового гравію). В об'єднанні працювало 1200 працівників різних професій. Із них 450 інженерно-технічних службовців.

В 1975 році здано в експлуатацію котельню, бетонно-змішувальний та ремонтно-механічний цехи.

В 1976 році в січні місяці здано в експлуатацію завод залізобетонних виробів для будівництва споруд сільського господарства.

У 1974 році об'єднанням «Дніпросільбудіндустрія» розпочалося будівництво житлового масиву. Були побудовані житлові п'ятиповерхові будинки № 1, 3. Протягом 80-их років добудовувалися будинки №4 та №5 для молодих сімей, торговельний комплекс, медична амбулаторія, тепловий пункт, дитячий садок «Івушка».

В 1994 році здано в експлуатацію п'ятиповерховий будинок на 60 квартир, який належав базі «Сільгосптехніка».

У 1982 році почав працювати дитячий садок «Івушка».

У 1989 році шляхом відокремлення від Балівської сільської ради почала свою діяльність Партизанська сільська рада.

1990 рік. Побудована Партизанська середня школа.

В 1994 році здано в експлуатацію п'ятиповерховий будинок на 60 квартир, який належав базі «Сільгосптехніка».

2000 рік. За ініціативою педагогічного та учнівського колективу Партизанської середньої школи та спонсорської підтримки ЗАТ «Будіндустрія» під керівництвом Ємеця В.П. поряд зі школою відкрито пам'ятник загиблим воїнам с. Партизанське.

2002 рік. В сільській лікарняній амбулаторії проведено ремонт. Пройшла акредитація, СЛА присвоєно вищу категорію. Укомплектовано штат. В березні місяці одержано машину швидкої допомоги.

В 2002 році створений спортивний клуб «Партизан». Команда постійно приймає активну участь в районних та обласних змаганнях і займає почесні місця з різних видів спорту

2004 рік - було завершено газифікацію села.

2012 рік - в селі висаджено парк відпочинку, де протягом 2014-2016 рр. встановлено спортивні та дитячі майданчики.

В 2017-2018 рр. році введено в експлуатацію корпус №1 та № 2 ж/м «Орільська Надія».

Історична довідка Олександрівський старостинський округ (с.Олександрівка)

Населений пункт с. Олександрівка розташований на лівому березі р. Самара в 30 км та у 7 км від найближчої залізничної колії Ігрень .Через село проходить автомобільний шлях державного значення Дніпро-Новомосковськ.

Заселення краю, як свідчать результати археологічних досліджень, розпочалося близько 100 тис. років тому. Уздовж берегів [Дніпра](#) і [Самари](#) (у межах [Верхньодніпровського](#), [Дніпровського](#), [Солонянського](#), [Павлоградського](#) та [Петропавлівського](#) районів) існує близько 80 місць, де знайдені кременеві знаряддя праці, поселення епохи [палеоліту](#).

Нове заселення краю пов'язане з виникненням та розвитком [козацтва](#), що сформувалося в [XV-XVI століттях](#) на цих землях.

В 1763 році, 22 червня, Катерина II видала наказ «Про дозвіл всім іноземцям, які в Росію виїжджають, селитись в тих губерніях, в яких вони забажають і про дарування їм прав». За наказом імператриці колоністи довгий час могли не сплачувати податки, отримували права для самоуправління общинами, повну свободу в питаннях релігії, звільнялись від військових повинностей на весь час. Свобода віросповідання – головна причина такої міграції.

Так декілька десятків сімей з німецьких князівств обрали своїм новим місцем проживання південні окраїни Російської імперії. Вже в 1789 році

поблизу Катеринослава, який тільки будувався, були засновані німецькі колонії. В 1790 році на березі Кільчені була заснована колонія Беллерфельд (нині с.Олександрівка).

Так вперше з'явилися згадки про село. Введення «Великих реформ» призвело до зрівняння німецьких колоністів зі звичайними селянами та поміщиками імперії. Німецькі села, округа та волості тепер підпорядковувалися органами державної влади на території яких вони знаходилися. В зв'язку з великою кількістю змін багато німецьких сімей вирішило виїхати за межі Російської імперії.

З 1861 року село належало поміщику Синельникову і отримало свою назву на честь Олександра II – Олександрівка. Ця дата вважається роком заснування села.

На період перейменування в поселенні діяли: церква лютеранського та православного богослужіння, млин, лікарня з пологовим відділенням, клуб.

Мешканці села займалися тваринництвом та садівництвом.

Радянська влада в селі була встановлена у 1918 році. З 1925 року Олександрівка входила до Карл-Маркського району. На території цієї громади проживало 646 осіб, які займали 79 дворів. Діяли сільська рада, одна торговельна точка, 2 млини та один навчальний заклад. Більшість жителів походили з Німеччини.

Другу хвилю заселення Олександрівка переживала наприкінці 50-х років, під час будівництва Кременчуцької ГЕС. З цієї причини деякі мешканці Черкаської та Кіровоградської областей переселилися до села.

На території Олександрівської землі створювалися навчальні господарства, колективні господарства, дослідні станції, рибні господарства, плодові сади та овочеві поля. Також вирощували пшеницю, рапс та соняшники.

Майже все населення працювало на благо і розбудову села та на його економічну стабільність.

Першим об'єднав господарства в Олександрівці Дмитро Мінаков, який став першим головою колгоспу ім. Карла Маркса, далі колгосп перейменовували на честь Куйбишева.

1959 року на базі колгоспу Куйбишева було створено радгосп «Самарський».

Сільська рада на території Олександрівки була заснована у 1978 році, до того часу село підпорядковувалось Ігрени-2.

Навчально-дослідне господарство «Самарський» було створене 31 жовтня 1961 року і підпорядковувалось воно Міністерству аграрної політики України. З радгоспу у НДГ «Самарський» було передано 4629 га землі, ріллі – 3223 га, пасовищ – 933 га, садів – 99 га. Великої рогатої худоби – 923 голови, коней – 112 голів, свиней – 837 голів, овець – 600 голів, курей – 2400, качок – 850, гусей – 420, бджолосімей – 20.

Використовувався сад, закладений ще до революції, який розміщувався на території кормової сівозміни. Сад займав площу 124 га. Вирощували чорну та червону смородину, малину, полуницю. На площі 6 га

– виноград, який налічував 20 сортів.

Навчгосп допомагав у будівництві школи, дитячого садку, реконструкції населеного пункту.

З роками обсяги виробництва зменшувались, фінансовий стан підприємства погіршувався і велика кількість працівників звільнилась. В даний час на базі навчгоспа «Самарський» проводяться польові досліді, студенти проходять навчальну практику.

Дніпропетровська овоче-баштанна станція почала свою історію з Ногайського відділу городництва у 1936 році. Засновниками його, особливо завідуючим відділом селекції, кандидатом сільськогосподарських наук Галкою Олексієм Тітовичем, була проведена титанічна робота по збору та систематизації генетичного матеріалу для ведення селекційної роботи по трьох основних культурах: баштанних – кавуну і дині та цибулі городній.

На весні 1941 року Олександрівку окупували німецькі війська. Колгосп був евакуйований в Сталінградську область.

Під час війни на полях дослідної станції займались землеробством.

За 70 років існування створено 63 високопродуктивних сорти рослин, в тому числі за останні десять років – 16 сортів. До Державного реєстру сортів рослин, дозволених до використання у 2007 році занесено 28 генотипів, а саме: 7 сортів та 1 гібрид кавуна столового, 8 сортів та 1 гібрид дині, 3 сорти гарбуза в кормовій групі та 7 в столовій, 1 сорт цибулі ріпчастої. Одержані розробки за техніко-економічними показниками відповідають кращим світовим аналогам.

Основними напрямками досліджень дослідної станції є селекція баштанних рослин, методичні та технологічні розробки з насінництва баштанних та овочевих рослин.

До складу установи входять два наукових структурних підрозділи: лабораторія фундаментальних та лабораторія прикладних досліджень.

Отримані розробки проходять апробацію у дослідному господарстві, після чого – виробничу перевірку в господарствах чотирьох областей України (Дніпровській, Запорізькій, Херсонській, Одеській). За останні три роки було вироблено близько 2 тонн елітного насіння та декілька тонн насіння I репродукції.

Поряд із селекційними розробками станція займається питанням сортової агротехніки баштанних та овочевих рослин, режимами живлення їх.

Зараз на території Олександрівки діє рибне господарство, в якому є 6 ставків, де вирощують рибу.

До 1975 року рибгосп «Самарський» входив до складу Нікопольського рибокомбінату. Після 1975 року Головним управлінням рибного господарства було прийнято рішення про розділення рибокомбінату. Рибгосп «Самарський» є головним підприємством нового об'єднання.

На території Олександрівки є кукурудзяний завод, який займається обробкою та зберіганням кукурудзи в насіннях та качанах.

Олександрівська середня школа була збудована у 1978 році. До цього часу в селі з післявоєнного часу була тільки початкова школа. На

сьогоднішній день Олександрівський ліцей Слобожанської селищної ради (Олександрівська середня школа) .В ліцеї навчається 465 учнів, велика кількість учнів приїздить з Одиноківки, Василівки та Ігрени.

З 1956 працює дитячий садок «Рябінушка».

З 1993 року в Олександрівці діє сільський будинок культури площею 1700 м² на 468 місць. Олександрівська сільська бібліотека працює з 1978 року.

За роки незалежності України інфраструктура села складається із великої кількості приватних підприємств від магазинів до невеликих виробництв (діє більше 5 харчових магазинів, 3 магазини з побутовими товарами та 2 ветеринарних магазини).

СЛОБОЖАНСЬКА ГРОМАДА - #ВЦЕНТРИУВАГИ !!!